

שירו של המטפל בבני הזונות רוני סומק

לא ספרתי לאלה שלמדו אתי בבית הספר לציור שברחוב הירקון, שמדי בקר
במוסד ילדים ברחוב אחר באותה תל אביב, אני מקף בבני זונות. לא ספרתי שהם
נפלטו לשם הישר מערות הנשים שחכו לי בערב ליד מדרגות בית הספר. קראו להן
ז'ורז'ט, מרלן, סופיה או ג'ינה, ואם אלה היו שמות אמתיים, הייתי יכול בשיר אחר
לנקד אותן על מצח כסאות של בית קולנוע.
הן מלאו את ידי בשטרות של כסף גדול, כדי שאקנה משהו לילדיהן. שעיניהם
נפערו תמיד כפה של תנין רעב. "תגיד ל... שאני אוהבת אותו וששבוע הבא,
בעזרת השם, אבוא לבקר". באותו רגע שטו בעיניהן ברבורים משפלי צנאר,
טובעים בשלוליות עצמן. לא אמרתי, כי ידעתי שהמעלית לפעמים נתקעת בין
קומת הפה לקומת האמת.
הבחורות האחרות, אוהזות המכחולים אתן למדתי בתוך האולם שהריח תמיד
מטרפנטין, ראו ושתקו. לא הבנתי למה נסיונותי להתמכחל אתן לא השאירו אפלו
כתם, עד שיום אחד נעצה בי מישהי עיני ילדה רעה. "מה אתה עושה", שאלה,
"עם הבנות מהמדרגות. תגיד, אתה קלינט או סרסור?"

עניתי,

והיא לפתה בידה את שמאלי
ובימיני צירתי לה את ידי מטפטפות
על שפתי ילדים טפות חלב
שערב קודם
נחלב
מעטיני אמם.

